МОЯТА ПРИКАЗКА

ЧАСТ ТРЕТА

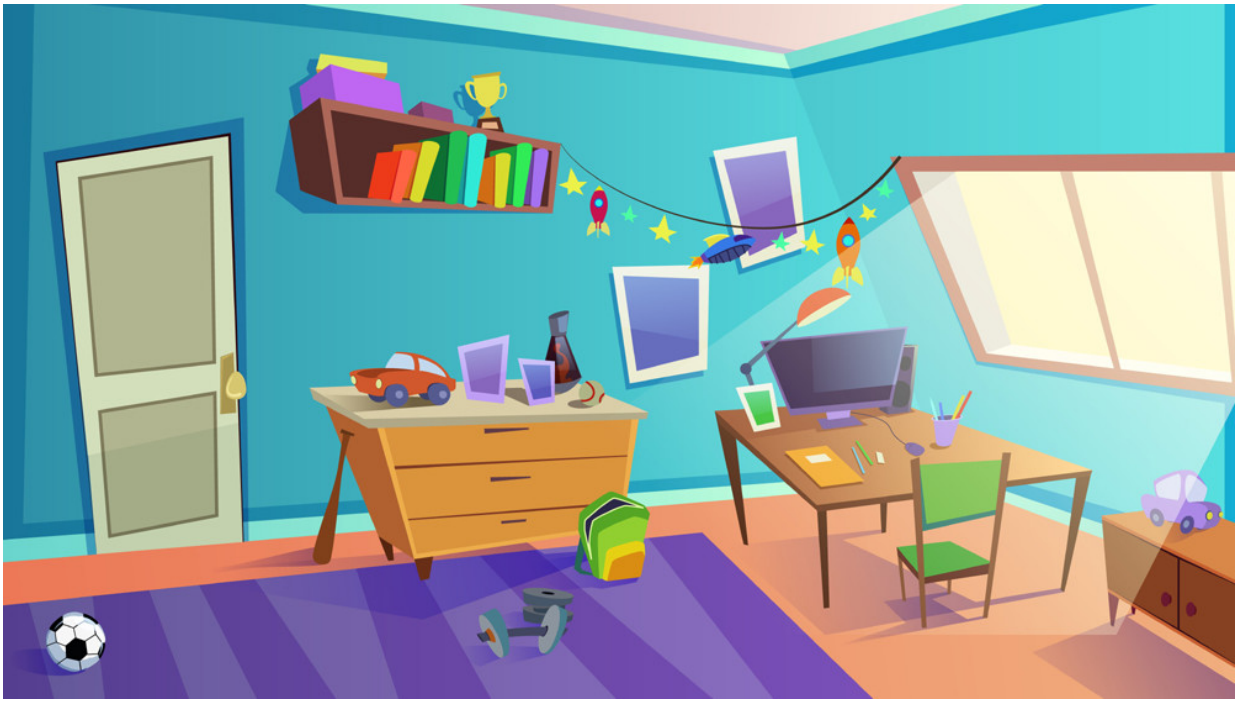

АВТОР: БОРИСЛАВ УЗУНОВ

През един пролетен ден в дома на Том, една малка книжка с цветни илюстрации, тъгуваше за изминалите години. Беше подпряна на рафта до други книги, но се чувстваше самотна. Една сълза се отрони от очите й. Тя падна върху компютъра, който спеше следобеден сън. Компютърът се събуди, огледа се и се заслуша в ридаенето. „Кой ли е това?” Забеляза на рафта малката, тъжна книжка и я попита с топъл глас:

- Ти защо плачеш? Какво се е случило?

Книжката сподели, че Том не се интересува от нея, а само от компютъра. Каза, че се чувства безполезна.

- Това ли било? Не тъгувай, мила книжке! Един ден, когато Том стане баща, ти ще радваш децата му, а дотогава ще красиш пъстрата му библиотека.

- Ти наистина ли мислиш, че съм потребна? – попита книжката.

- Разбира се! Том е добро момче и цени всяка своя вещ. Колкото аз съм му необходим, толкова ти си ценна за него.

- Благодаря ти, приятелю! Ако не беше ти щях да продължа да съм тъжна.

Приятел в нужда се познава!

АВТОР: ПЕТЯ ДИМИТРОВА

Имало едно време една маймунка, която се казвала Ели. Тя била фокусник в цирка и веселяла децата, дошли от близо и далеч, за да я видят. Маймунката освен фокуси по чуден начин правела играчки и бонбони за децата, инструменти за техните татковци, за да поправят колите и да водят семействата си на красиви места, на море, на планина. За майките Ели правела красиви бални рокли и гримове за тържествата, на които ходят. Всички, като разбирали от свои приятели за необикновената маймунка, идвали да я видят.

Един ден в цирка дошло едно тъжно дете, защото майка му била болна, а лекарите не можели да я излекуват. Маймунката му дала вълшебен сироп и за радост на детето майката оздравяла.

Всички хора в града обичали добрата маймунка. Една нощ обаче зъл и алчен човек отвлякъл Ели далеч от този град. Искал да забогатее от чудната й дарба. Държал я в клетка и се отнасял лошо с нея. Горката Ели не смогвала да изпълнява желанията му. Той искал все повече неща. Когато започнал да я кара да върши злодейства, чудесата на маймунката не се получавали.

Един ден Ели съвсем загубила необикновените си способности. Тогава злодеят спрял да я храни и я продал в зоомагазин. А там едно щастливо семейство я купило и Ели пак започнала да прави чудни фокуси. Злодеят обаче се опитал да обере една банка, не успял и бил дълго в затвора.

Маймунката се чувствала добре при грижовното семейство, но й липсвали цирка, децата и това да помага на повече хора. Тогава семейството я върнало в любимия й цирк.

Ако и във вашия град дойде цирк дали там няма да е тази чудна маймунка? Ако е при вас, намислете си хубаво желание и я помолете да го изпълни.

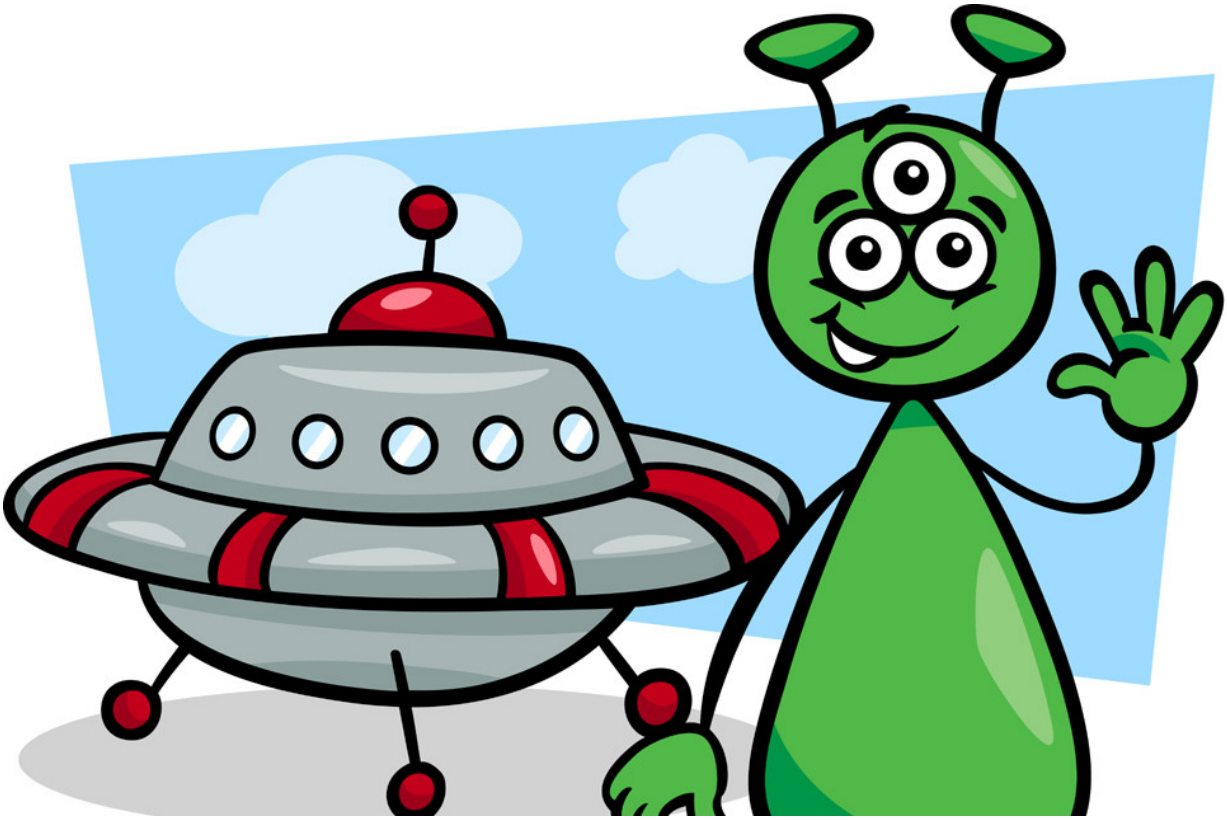

АВТОР: ВЕНЕЛИН ГЕОРГИЕВ

Митко беше едно деветгодишно момче. Той обичаше да чете приказки и да помага на майка си. Една сутрин близо до къщата, където живееше заедно с родителите си, се приземи космически кораб. Малки, зелени човечета изскочиха бързо от него и започнаха да обикалят наоколо. Митко беше излязъл навън и играеше със своето хвърчило. Когато забеляза какво се случва, се изплаши, прибра се вкъщи, и не каза на никого какво е видял.

На другата сутрин момчето отиде на същото място, където беше наблюдавало интересните създания. Скри се зад най- близкото дърво и зачака. Човечетата се появиха отново, и едно от тях видя скритото дете. Приближи се до него и започна да го оглежда. Митко така се изплаши, че загуби ума и дума. Тогава той заплака. Дребното човече също се стресна и се върна при другарите си. Вечерта, когато Митко легна в леглото си не можа да заспи, защото непрекъснато мислеше за онова зелено и странно човече, което беше срещнал.

Когато сутринта настъпи, Митко вече беше заспал. И след като майка му се опита да го събуди за закуска, той дори не помръдна. Беше много изтощен. Чак след десет минути момчето стана, за да закуси. Но когато отиде в кухнята, му се стори нещо много странно. Сякаш от прозореца го наблюдаваше онова човече, което момчето беше срещнало предишния ден. То му правеше някакви знаци, които детето не разбираше. Митко се приближи до прозореца. Човечето продължаваше да го гледа и дори почука на стъклото. Момчето излезе навън и се приближи плахо към странното създание, което бързо се скри зад къщата. Митко тръгна след него. Най- накрая той настигна зеленото дребосъче и му подаде ръка. То се усмихна и го прегърна. И така станаха приятели...

От този ден нататък следобедите им се изпълваха с весели игри на поляната. Митко показваше на новия си другар неговите любими занимания, а зеленото човече го водеше в космическия кораб, за да го запознае със семейството си и да му покаже как живеят те. Може и да не говореха един език, но станаха приятели завинаги!

АВТОР: ДЕСИСЛАВА ДИМИТРОВА

Трите сестрички били малки, ефирни и красиви създания. Те приличали на кукли с размерите на пеперуда. Можело да с и ги вземете в ръка и да си играете с тях, като миниатюрна играчка.

Сестричките обаче, имали крила на гърба си. Само че все още не можели да ги ползват. За да полетят с тях трябвало да направят добрина, която идвала от сърцето. Така поне им обяснили техните родители. Момичетата живеели с тях в далечна земя. Имали малка, но красива къщичка в полето, сред ароматни и пъстри цветя. Както се досещате, тук човешки крак не бил стъпвал, защото не само, че може да ги унищожи, но и може да ги открадне, ако знаел тайната на семейството. А тя била, че сестричките и родителите им били вълшебници и можели да правят чудеса. Това все още не се отнасяло за момичетата. За да правят вълшебство те трябвало да полетят. А за да полетят вече знаете, че трябвало да извършат добро дело.

Ден след ден, сестричките растели пред погледа на своите родители, русокоска, червенокоска и чернокоска – така ги наричали. От сутрин до вечер те играели в полето, тичали и се смеели от сърце. Когато се уморели от игри лягали под стъблото на някое цвете, впервали очи към небето и наблюдавали летящите насекоми и огромните птици и тайно си мечтаели за деня, в който ще полетят и те.

Един следобед, докато играели неуморно сред полето, те чули силен шум и тропот. Изплашени побързали да се скрият зад стъблата на цветята. Тогава сестричките видели огромно тяло паднало до тях. Момичетата знаели за хората, само от разказите на своите родители. Макар и до сега да не са виждали човек, те веднага се досетили, че до тях лежи такъв или по – скоро това било дете. От това, което знаели за хората те били и добри и лоши. Но родителите им категорично не разрешавали среща с тях. Страхували се да ни би някой да се възползва от магичните способности на момичетата и вместо за добро да ги използва за лошо.

Сестричките уплашено гледали тялото на детето и не знаели какво да правят. Да избягат и да се скрият в дома си или да му помогнат да стане и да продължи пътя си. Докато те умували, дочули тропот от копита и видели огромните нозе на още по – уплашен от тях кон. Конят бил красив, черен и с лъскава грива, но по натъжените му очи, сестричките разбрали, той се бои за момчето, което явно било негов стопанин. Той побутнал с муцуната си малкото момче, но тялото му останало да лежи на земята безпомощно. Жално кончето гледало към своя стопанин и се надявало, че скоро той ще се изправи на крака и, ще го яхне и ще се приберат към дома. Конят бил най- верният приятел на момчето. Израснали заедно те били неразделни. Момчето се грижело за своето конче, хранело го, къпело го, Яздел го почти през целия ден и никога не са се разделяли. Хората понякога са лоши, но не всички. Има такива като това момче, които обичат, както родителите си, така и животните навред. За нещастие момчето дръпнало по-силно юздите на своето конче и то полетяло през полето. Без обаче да усети кога стопанинът му паднал на земята. Сега тъжно стоял до него и се надявал, че момчето е живо и скоро ще завърнат в къщи.

Сестричките на знаели какво точно се е случило. Но поради своята магьосническа дарба, те били надарени със силна интуиция и от погледа на коня разбрали, че трябва да помогнат. И тогава се случило чудо. Момичетата не разбрали, че летели. Крилцата им затрептели във въздуха и те успели бързо да обърнат тялото на момчето, да намокрят раните му с вълшебна роса от цветята и да напоят устните му с влажна трева. Те летели около него като малки ефирни създания, дългите им коси се развявали около телцата им от вятъра и те танцували своя красив и магичен танц.

Конят стоял и гледал без да помръдне този вълшебен ритуал и тайно се надявал да има щастлив край. Не след дълго време, докато вълшебниците летели във въздуха, момчето отворило очи и пред погледа му се появило синьото небе, а бляскавото слънце го заслепило. Той повдигнал ръка, за да скрие погледа си и чул радостно пръхтене на черния жребец. Момъкът си припомнил как за последно дръпнал силно юздите на своя приятел и след това усетил как полита. Останалото не помнел, но се осъзнал, че е жив и скочил на крака. Прегърнал своето конче, а то от радост изровило дупка в земята, мятало опашката си наляво надясно. Толкова били щастливи , че не забелязали трите чародейки как се отдалечават летейки в небето.

Сестричките едва сега осъзнали, че летят. Улисани в спасението на момчето, те не разбрали, че най-сетне е дошъл дългоочаквания ден. Доброто което те сторили било съвсем импулсивно. Те не чакали много, за да разберат, че някой им нужда от помощ, а накрая си тръгнали без да търсят награда и похвала.

Добрините, които правим трябва да са родени от сърцата ни, не трябва да викаме, за да разберат другите, че ми помагаме. И тогава ще се научим да летим. Ако не в небето, то поне в мечтите си.

АВТОР: СУДЕ БЕХАЙДИН

Седях си аз един ден и разглеждах албума си. На една от страниците светна надпис: „Излез навън!“. Направих го и видях космически кораб насред нашия двор. Отвори се вратата му и едно извънземно същество каза:

– Здравей , аз съм Кино. Помниш ли ме?

– Оооо, здравей, Кино! Радвам се да те видя!

– Дойдох да те взема. Нали искаше да видиш планетата ми? – рече приятелката ми.

– Ще съм щастлива да го направим! – отвърнах ѝ аз.

Качихме се на кораба. Кино ми даде зелени дрехи:

– Облечи ги! Ти не си като нас, а на моята планета всички са в зелен цвят.

Съгласих се. За миг стигнахме до Марс. Слязохме от кораба.

– Добре дошла в нашия свят! – поздрави ме Кино.

Аз бях изненадана, защото небето беше лилаво, тревата – розова, а цветовете на домовете – различни.

Приятелката ми ме заведе в къщата си. Майка ѝ знаела, че ще отида, и приготвила вкусни ястия. Поне така ми каза.

– Добре дошла в къщата ми! Заповядай на масата!

– Какво съдържа супата? – попитах, след като седнахме да ядем.

– Вътре има печени очи и червеи, добавих също и от оранжевата вода, затова има такъв цвят – обясни ми жената.

Първо се учудих и не пожелах да ям, но после опитах и много ми хареса.

Излязохме навън. Кино ме заведе в своето училище. Децата не носеха нито чанти, нито учебници, но имаха таблети. Учебните предмети бяха само математика, извънземски език и физика. Бях впечатлена от чиновете, които летяха във въздуха.

После приятелката ми ме заведе в парка. Вместо дървета имаше огромни цветя, а вместо цветя – малки дървета. Пейките бяха доста странни. Те имаха формата на елипса и побираха цели осем извънземни.

Дойде време да се върна на моята планета. Пак се качихме на кораба и отново за миг стигнахме Земята. Сбогувахме се:

– Довиждане, Кино! Надявам се скоро да дойдеш и аз да те разведа из моята планета.

– Сбогом, Суде! Обещавам, че пак ще се върна и тогава ти ще ми покажеш вашата Земя!

Корабът излетя и аз влязох вкъщи. Погледнах колко е часът. Бях изненадана – колко дълго време ме нямаше, а бяха изминали само пет минути! Родният дом на Кино ми хареса, както и всички извънземни, защото те се отнасяха много добре с мен.

Това беше едно страхотно преживяване!

АВТОР: НИЛЯЙ АХМЕД

Имало някога едно момче на име Валериан. То не било като връстниците си. Когато се родило, душата на едно момиче от планетата Найл се вселила в неговото тяло. Това обаче не знаел никой, дори самото дете. Един ден то чистело своята стая. Имало голям шкаф с книги, подарени от дядо му. Шкафът стоял на едно и също място от единадесет години. Валериан решил, че ще е добре, ако изчисти рафтовете му. След като свалил книгите от рафтовете и избърсал праха, решил да дръпне и самия шкаф, за да почисти под него. Когато го направил, видял на стената някаква врата и я отворил.

Било тихо и страшно, а в тъмнината момчето съзряло една светеща пътека. Тръгнало по нея и така се озовало на планетата Нейл. Там всичко било много странно, а годините течали бързо – докато разгледа обстановката, Валериан навършил петнадесет години. Стигнал до една чешма, завъртял кранчето и потекла лилава вода. Не посмял да пие и продължил нататък. Стигнал до един замък, влязъл през портата и видял в двора му река с бистра вода. Навел се да пие, защото го мъчела жажда, но точно в този момент от най-високата кула го видял магьосникът Магелан. Той казал на стражите си:

– Хей, вие, бързо идете и ми доведете онова момче, което е долу до реката!

– Вашите желания са заповед за нас! – отговорили войниците и изпълнили заръката на господаря си.

Довели момчето. То било толкова красиво, че магьосникът се възхитил. Дошла и неговата дъщеря Ая. Тя от пръв поглед се влюбила във Валериан, а и той не останал безразличен към хубавицата. Магелан наредил да затворят момчето в тъмницата, защото въобще не искал дъщеря му да си има работа с някакъв пришълец. Бащата планувал да омъжи щерка си за негърския принц Вилиам. Дошло време за сватбеното тържество, започнали да идват гостите. Но красивата Ая не желаела да се омъжи за принц Вилиам.

Тогава най- добрата приятелка на това момиче, чиято душа се била вселила в неговото тяло, открила Валериан и го освободила от затвора. Той отишъл в замъка, влязъл в залата и рекъл:

– Аз и принцеса Ая се обичаме!

– Сега какво ще правим? – попитала девойката, която се доближила до момъка и го хванала за ръка.

– Ще те заведа на планетата Земя и ще се оженим!

– Добре, но как ще отидем там? Аааа, сетих се, моят чичо, магьосникът Маги, може да ни помогне. Но първо трябва да отидем в неговия замък – рекла Ая.

Двамата влюбени намерили Маги и го помолили да им помогне. Той се съгласил. Подарил им изобретението си „Къщата с кокоши крака”, с което можели да се върнат на планетата Земя. Влезли Ая и Валериан в къщата и тя закрачила. След няколко минути били на Земята.

Момчето разказало всичко на родителите си и ги помолило да направят сватба. Майка му и баща му се съгласили и организирали тържество за чудо и приказ. Младоженците с красотата си очаровали всички гости. Забавлявали се три дни и три нощи. После заживели щастливо, а тази приказка останала да се разказва на техните деца и внуци.

АВТОР: МАРИЯ КИРИЛОВА

Живяла на небето, измежду многото звезди, една особена звезда. Тя обичала скишом да се спуска от небето и да плува в бистрите води на реката. Така, всяка вечер с идването на нощта, звездата тихичко се измъквала от небесния си дом и се потапяла в хладната речна вода. В една от тези прекрасни нощи край реката се появил старец и хвърлил мрежа във водата, за да лови риба.

Горката звезда не забелязала нито стареца, нито мрежата. Така свободната звезда се оказала в мрежата на рибаря. Тя се мятала в мрежата и с всички сили се опитвала да се освободи, но усилията и са били напразни. Звездата горчиво заплакала. През това време старецът изтеглил от водата мрежата . Видял златната звезда и се зачудил защо тя е в реката, та нали мястото и е на небето. Учудването на рибаря било още по-голямо, когато звездата му проговорила с човешки глас:

– Ти си първият човек, който улавя звезда и я вижда отблизо. Сега съм вечно твоя и ще изпълнявам всяко твое желание. Твоят дом, рибарю, ще е мой дом, а небето завинаги ще е далеч от мен. Заповядвай!

Зарадвал се старецът, та той имал хиляди желания и сега всички те ще могат да се сбъднат. Обърнал се към злощастната златна звезда и казал:

– Много са моите желания, звездичке! Първото е реката да се напълни с риба, та всеки път, когато хвърля мрежата, да я изтеглям пълна с риба и никога с моята баба да не оставаме гладни..

Изведнъж реката загъмжала от риба, а старецът продължил:

– Второто ми желание е да си отидеш у дома при своите сестри – златни звезди. Не бих могъл да съм щастлив, ако моето щастие ще те направи нещастна! Лети, звездице, и бъди щастлива!

Прибрал се старецът у дома с рибата и разказал на бабата за невероятната среща със златната звезда. Ядосала се старицата:

– Ама, че си глупак, не можа поне едно ново корито да поискаш, че нова къща да испросиш, че чорбаджийка да ме направиш, пък и царица заслужавам да стана!

Нищо не отговорил добрият рибар на бабата, но щом дошла нощта, той посочил небето и показал златната звезда, която им намигала от небето. Сърцето на бабата омекнало. Та нали сега тя има собствена златна звезда, а това струва много повече от златната царска корона.

АВТОР: КАЛИНА ГЕНЧЕВА

Имало едно време едно бедно момче, което се казвало Иван.

Веднъж майка му му казала:

- Отиди, сине, да си намериш някаква работа! Без пари останахме.

И му дала последната пара, която имали. Иван тръгнал.

След един километър видял едно дрипаво старче, което го помолило:

- Моля те, дай ми една пара, за да си купя хляб!

Момчето от сърце дало единствената си пара.

Повървяло още ден-два и срещнало един страж. Той го попитал накъде се е запътил.

- Търся си работа.

- Мога да ти помогна – отговорил стражът. – Има един дървар. Той живее в гората наблизо. Може би ще ти предложи някаква работа.

- Благодаря! – отвърнал Иван.

И отишъл при дърваря. Работил една година. За отплата дърварят му дал една ябълка. На път за вкъщи Иван срещнал една дрипава мома. Тя го помолила за храна. Момчето ù дало една ябълка. Изведнъж момичето се превърнало в красива девойка. Двамата се оженили и заживели щастливо и охолно.

АВТОР: КАЛОЯН ХАДЖИСТОЙЧЕВ

Вчера баба ми оплете
Малки шарени терлички.
Обувам ги и...що да видя?
Хич не ме виждат всички!
Що за чудо е това?
Пробождат ме иглички...
Брее, какво се случва тук,
Слепи ли са всички?
Изведнъж ми полетяха
Мисли, като птички...
Мога аз сега да правя
Всякакви белички.
Не си вярвам на късмета,
Повтарям си на срички:
–Мо-га аз се–га да пра–вя
Вся–как–ви бе–лич–ки!
Тъкмо щях да си направя
С баба аз шегичка,
Но размаха тя със пръст:
–Знам, не съм самичка!
Имам си и аз едни
Шарени терлички.

Вече двамата ще бъдем

Невидими за всички.

Така излязохме на двора

Хванати за ръчички.

Хора блъскаха се в нас,

Като във стенички

И какво се случва с тях,

Не знаеха самички.

Ядосваха се един на друг,

Скараха се всички!

Возихме се във трамвай–
Не плащахме парички.
Хората настъпвахме
С нашите терлички.
И какво се случва с тях,
Не знаеха самички.
Ядосваха един на друг
Скараха се всички!

Весели вървим по пътя
С блеснали очички.
Ха-училищният двор
С големи и мънички
И затичахме се ние
Бързи, кат стрелички.
С баба вкарвахме голове
В малките вратички.
После дръпнах за косите
Две-три ученички.
Ядосаха се един на друг
Скараха се всички!

Влязохме в супермаркета.
Тук ще сме добрички.
Само малко ще си вземем
Лакомства в торбички .
Но накрая поиграхме
На блъскащи колички.
И какво се случи пак –
Скараха се всички!

Изморихме се със баба
От толкова шегички.
Влязохме във ресторант,
Взехме си лъжички.
Хапвахме от тук, от там,
Даже без панички
И изсипахме в храната
Целите солнички.
Ето, че пак за капак
Скараха се всички!

Вечер тихо се прибрахме
Кротки, кат сърнички.
Тихичко събухме ний
Вълшебните терлички
И побързахме да легнем
Да броим овцички.
Но навън градът не спеше
Караха се всички,
Хаос във града настана
С нашите шегички.
Засрамихме се със баба–
Сторихме злинички,
Но от утре ний ще станем
Много по-добрички!

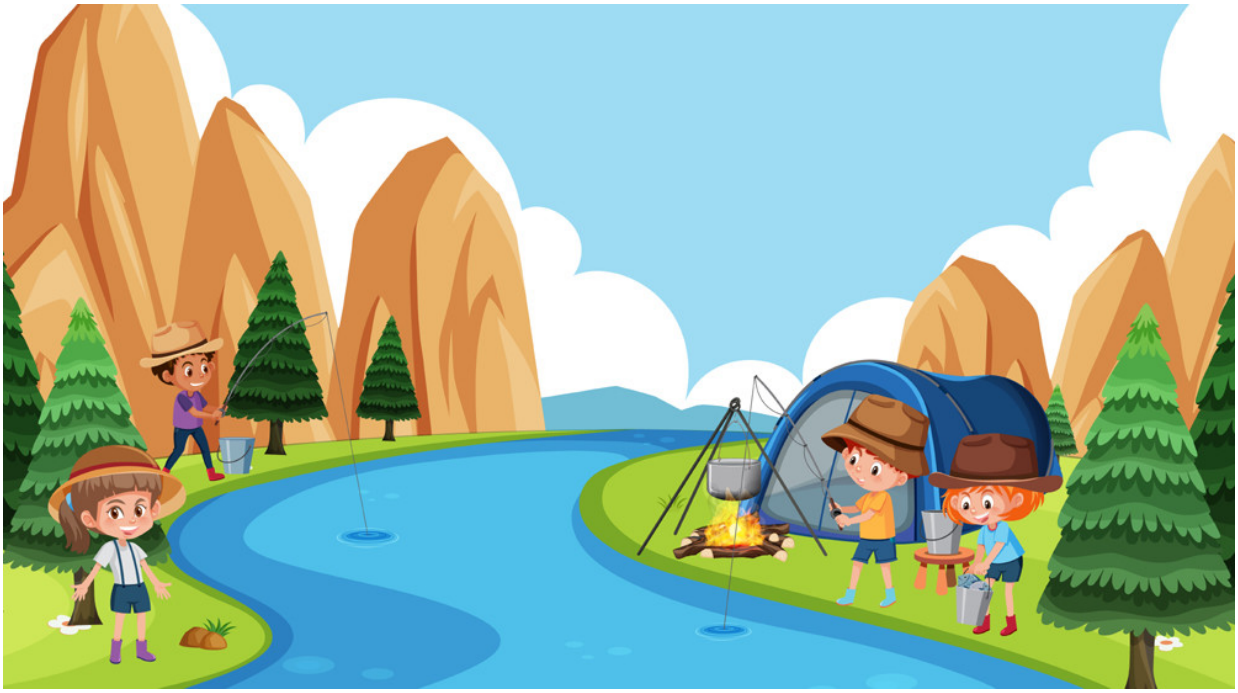

АВТОР: ЯНА ПЕТРОВА

Имало едно момче на име Дани. Той бил на шест години и много обичал приключенията. Един ден приятелите му го извикали да поиграят, но той бил обещал на баща си да отидат на риболов. Дани попитал татко си дали не може да доиде заедно с приятелите си за риба. Баща му разрешил.

В една гора наблизо имало две реки. Малкият Дани попитал другарчетата си дали не искат да си измислят някакво приключение по пътя за реките. Те му отговорили:

- Ние искаме да отидем на приключение за търсене на златни камъчета.

- Стахотна идея, а когато стигнем реките, ще ловим риба всички! - отговорил Дани.

Всички се съгласили и тръгнали.

В една малка гора намерили четири пясъчника, а в тях по десет "златни" камъчета. Преди да стигнат по-голямата река Дани се сетил:

- Ако искате да потъркаме камъчетата в тревата, за да станат късметлийски и така ще хванем толкова риби, колкото са камъчетата.

Момчетата се съгласили.

Стигнали голямата гора с реките. Докато стигнат реките, намерили още четири пясъчника и във всеки намерили по десет камъчета. Потъркали за късмет и тях, но като видели, че камъчетата станали много, а не знаели какво ще правят с толкова риба, Дани казал:

- Като стигнем до реките, ще хвърлим половината камъчета в едната, а другата половина в другата река и така ще хванем по-малко риби.

Стигнали до първата река и хвърлили половината камъчета и хванали три риби. Отишли до другата река, хвърлили камъчетата и пак хванали три риби. Станали общо шест риби и Дани, понеже можел да смята до 10, преброил рибите и казал:

- Трима плюс един, плюс един е равно на пет. Една риба ще остане!

Тогава той взел едната риба и я върнал в реката. Остатъка разделили поравно и се запътили обратно към вкъщи.

Така приятелите се прибрали доволни у дома- с улов и хубави спомени от преживяното приключение!!!

СЪДЪРЖАНИЕ

КОМПЮТЪРЪТ И МАЛКАТА КНИЖКА - БОРИСЛАВ УЗУНОВ 1

МАЙМУНКАТА ФОКУСНИК - ПЕТЯ ДИМИТРОВА 3

ПРИЯТЕЛСТВОТО Е ЗАВИНАГИ - ВЕНЕЛИН ГЕОРГИЕВ 5

ТРИТЕ СЕСТРИЧКИ - ДЕСИСЛАВА ДИМИТРОВА 8

НА ГОСТИ У ИЗВЪНЗЕМНАТА МИ ПРИЯТЕЛКА - СУДЕ БЕХАЙДИН 14

ВАЛЕРИАН - НИЛЯЙ АХМЕД 17

РИБАРЯТ И ЗЛАТНАТА ЗВЕЗДА - МАРИЯ КИРИЛОВА 21

БЛАГОДАРНОСТ - КАЛИНА ГЕНЧЕВА 24

ПАКОСТНИЦИ - КАЛОЯН ХАДЖИСТОЙЧЕВ 26

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА МАЛКИЯ ДАНИ - ЯНА ПЕТРОВА 32

МОЯТА ПРИКАЗКА

Първият приказен конкурс на онлайн магазин igra4kite.com проведен съвместно с пространство за детско писмено творчество "Разкажи ми приказка" събра близо 60 авторски произведения на деца от цяла България! Това е наистина невероятно и също толкова прекрасно! Всички истории ни развълнуваха и ни пренесоха в други световемагични, мистични, интригуващи, забавни и най-вече изпълнени с много мисли и усещане за добро, обич и състрадание. Затова решихме да създадем поредица от няколко електронни книжки, в които да включим всички произведения, участвали в конкурса! Дано Ви хареса! Благодарим Ви и Ви чакаме отново, за да ни разказвате приказки!

prikazkite.org

igra4kite.com